

Лариса Михаєла Трайста

КАЛИНОВА ДУША МОЯ

Редактор: **Міхаєла ГЕРБІЛ**

Обкладинка: **Лариса Міхаєла ТРАЙСТА**

Техноредагування: **Іван ГЕРБІЛ**

Референти: **Володимир АНТОФІЙЧУК**

Корнелій ІРОД

Міхаєла ГЕРБІЛ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TRAISTA, MIHAELA-LARISA

Kalynova dusha moia / Larisa Mihaela Traista. - București : R.C.R.
Editorial, 2019

ISBN 978-606-745-050-7

821.161.2

Наклад фінансований

СОЮЗОМ УКРАЇНЦІВ РУМУНІЇ

Лариса Михаєла Трайста

КАЛИНОВА ДУША МОЯ

**Видавництво «RCR EDITORIAL»
Бухарест – 2019**

ЛІРИЧНІ ПЕРЛИНИ ВІД МИХАЄЛИ ЛАРИСИ ТРАЙСТИ

Перші літературні публікації талановитої авторки провістили прихід надзвичайно цікавої, своєрідної творчої індивідуальності та напропорчили їй яскраве творче майбуття.

Талант Михаєли Лариси Трайсти колоритніше розкрився в дебютній збірці “З дідушевої скарбниці” (2015). До неї увійшли легенди та оповідання, створені на основі конкретних історій і щедрого фольклору Мараморощини, а особливо – розповідей дев’яностолітнього дідуся Михайли Трайсти, який пам’ятав безліч життєвих бувалиць і цікаво їх інтерпретував. Увесь цей багатий і різномірний на повчальні та пізнавальні оповіді матеріал письменниці майстерно вклала у форму понад чотирьох десятків творів, чим урізноманітнила такі жанрові різновиди малої прози в українській літературі Румунії, як, приміром, “трафунки” Михайла Михайлюка, новели Івана Ковача та Миколи Корсюка, гумористичні оповідання про вуйка Феріщака авторства її батька Михайла Трайсти.

Як і кожен мистець, Михаєла Трайста творить власний художній світ, яким правлять закони краси, добра і справедливості, наповнені особливо лагідною душевною атмосферою. Вона міцно засвоїла заповіді своїх предків, відповідно до яких загальнолюдські цінності, вироблені упродовж тривалого часу, повинні служити і нині сущим поколінням. Одна з улюблених дідусевих співанок, що стала лейтмотивом книжки, націлює письменницю на думку про конфлікт між колишніми і теперішніми життєвими принципами: *Ой давніми годами / жита са родили, / сусіди са навиділи, / браття са сходили. // А нинішніми годами / жита са не родять, / сусіди са ненавидять, / браття са не сходять.*

Такий стан речей непокоїть, навіть тривожить Михаєлу Ларису Трайсту. Крізь призму народної пісні вона сприймає свою сучасність як занепад традиційних гуманістичних цінностей, що призводить суспільство до глобальної духовної кризи. Тому в художній формі вона тактовно попереджає про небезпеку остаточної моральної деградації людських стосунків і водночас сподівається на відродження тих головних життєвих цінностей, які допомагають людям краще зрозуміти одне одного, зблизитися й

усвідомити важливість щирих взаємин у любові, дружбі й вірності.

У зовсім іншій мистецькій іпостасі постає Михаєла Лариса Трайста у найновішій книжці “Калинова душа моя”, в якій потужно розкривається ліричне начало її творчості, сповнене щирими одкровеннями, роздумами і переживаннями. Поетеса приходить у наш світ ніби з інших реалій, з іншим ставленням до життя, його радощів і проблем. Її лірична героїня – закохана дівчина зі щирою і ніжною душею. Вона сміливо й відверто говорить про свої почуття до юнака, який необачно порушив гармонію їхніх стосунків, звертається до відомих духовних постатей, апелює до любих її серцю місць, котрі дарують найбільшу життєву втіху й духовну підтримку.

Отже, основу поетичної книжки Михаєли Лариси Трайсти складає любовна лірика, яка творить оригінальну художню якість, що проросла із зерен власних душевних почуттів і кращих зразків світової поетичної традиції. За сучасними науковими тлумаченнями, любовна лірика, на відміну від близьких до неї інтимної та еротичної, відображає настрої закоханих, еволюцію сердечних переживань від перших захоплень та ідеалізацій до розчарувань, ревнощів, зради, часто переходить від безпосередніх

рефлексій до усвідомлення універсального сенсу любові в людському житті. Любовна поезія Михаєли Лариси Трайсти присвячена пристрасним почуттям кохання, що знайшли вираження в майстерно скомпонованих творах. За художньою довершеністю та глибинним розкриттям бурхливих переживань, зумовлених особистою драмою ліричної героїні, вона заслуговує на порівняння із “Зів’ялим листям” Івана Франка, “Таємницею твого обличчя” Дмитра Павличка чи іншими перлинами любовної лірики із національної та світової скарбниці.

Любовну поезію Михаєли Трайсти поєднує складна драматична колізія. Лірична героїня тяжко страждає через незрозумілість в раптовому і несподіваному фіналі стосунків із коханим юнаком. Ще вчора він називав її своєю королевою, а вже сьогодні боляче вразив її почуття іншою відповіддю (вірш “Мов тінь, сновигає кохання...”): *Мов тінь, сновигає кохання,/ поранене словом / твоїм – твердим, мов камінь,/ черствим і чорним, як смерть...*

Концепт “смерть”, але в іншому словому значенні, вжито і в порівнянні з вірша “Етюд про зиму і кохання”, в якому образ сніжної пори року символізує щирість і чистоту почуттів дівчини: зима – “непорочна і біла, мов смерть”. Треба під-

креслити, що порівняння, побудовані на таких образах, у світовій поезії трапляються дуже рідко. Пригадати можна хіба що знамениту біблійну “Пісню пісень” – шедевр світової любовної лірики, в заключному розділі якої читаємо: “...міцна, як смерть, любов”. Підстави для порівняння “Пісні пісень” і любовної поезії Михаєли Лариси Трайсти можна знайти і в особливостях їх побудови. Перша представлена у формі діалогу двох закоханих – красуні-пастушки Суламіти і царя Соломона, які, освідчуючись у любові, наділяють одне одного ідеалізованими характеристиками, зумовленими глибокими почуттєвими переживаннями й еротичними збудженнями. Друга ж має форму монологу, в якому передано думки й переживання зрадженої ліричної героїні, як, приміром, у вірші “Колись кохала...”: *Колись я кохала тебе, / без слів, мов та Магдалина / засніженого Христа, / розіп’ятого серед роздоріжжя, / за її гріх... // Ти не зумів написати / пальцем на пилюці дороги / імені мого... / І ніхто навіть каменю / на мене не піднімав, / бо знали всі, що ти / не зумієш спинити їх... // Тебе розіп’яли на слові / за мовчання... / Я не зуміла спасти тебе, / а колись кохала...*

Щедре використання біблійної символіки в наведеному вище вірші, як і в бага-

тьох інших, komponує маленьку любовну драму, робить його естетично вишуканим, може, дещо тужливим, навіть щемливим за змістовими акцентами, та водночас творить ту художню цілість, яку називають ліричним шедевром.

Михаєла Лариса Трайста – “закохана у Бухарест дівчина” (як зізнається вона у вірші “Скрипка в метро”, малюючи скупими мазками один із куточків міста). З цієї любові народжується ще одна тема її поезії – тема Бухареста. Столиця вабить поетесу особливою тишею, “заспаною Димбовіцею”, озером Герестреу, на краю якого “стоїть береза в задумі, мов Шевченко Тарас”, бульварами, які хочеться назавше взяти з собою, “як беруть книгу, парасольку чи сум”, неповторними ранками, з приходом яких “регочують трамваї, / ревуть мотоцикли, / перев’язують рани / п’яних бульварів / промені сонця”. До речі, ранок – один з найулюбленіших образів поетеси. Можливо, тому, що він символізує народження нового дня, нової історії столичного міста, нової сторінки у творчому й особистому житті авторки.

Одна з головних художніх особливостей поезії Лариси-Михаєли Трайсти – це своєрідні розлогі порівняння, на які припадає основний змістовий акцент творів. Наведу найхарактерніші з них: *росяний ранок, /*

непорочний і гарний, / мов ронянський хлопець (“Благаю, більше не приходь); колись я кохала тебе, / без слів, мов та Магдалина засніженого Христа, / розіп’ятого серед роздоріжжя, / за її гріх... (“Колись кохала”); посміхнутися до сонця, мов до матері (“Чи подумав ти?..”); спогади мої, мов хліб повсякденний – / черстві і плісняві (“Спогади”); шепчу молитву, / мов стара тітка, / якій набридло / сапати кукурудзу / і доглядати за курми (“Ніколи”); мрії мої несповнені, / мов старі дівиці – / вже й не чекають нічого (“Стосунки з Богом”) та ін.

Михаела Лариса Трайста наснажується істинами, утаємниченими в нетлінних книгах людства. Реального змісту набувають образи її поезії, почерпнуті із Святого Письма, античної міфології та світової літератури – Адама, Єви, Богородиці, Ісуса Христа, Марії Магдалини, Одиссея, Пенелопи, Амура, Дон Кіхота, Дульсінеї Тобоської тощо. Використання традиційних культурологічних структур у художньому тексті зближує різні епохи, хай і дуже віддалені в часі, але близькі однаковими любовними переживаннями, аналогіями в повсякденному бутті. Очевидно, ціннісні морально-етичні орієнтири, що прийшли до нас із глибини віків, культурні авторитети давнини органічно присутні у духовному світі поетеси. Вони

становлять те опертя, яке тримає її в хаосі нашої бурхливої дійсності. У вірші “Коли ніч надягає сережки”, ще одному поетичному шедеврї Михаєли Лариси Трайсти, любовна драма ліричної героїні співвідноситься з історією кохання Пенелопи, яка двадцять років вірно чекала свого чоловіка Одиссея, не маючи від нього жодної звістки: *Коли ніч надягає сережки / чорні-пречорні, мов горе, / котиться небом луна / несповненого кохання... // Мої кораблі / покинули берег Ітаки, / потонули в морі / твоїх синіх очей... // Нічого, / я зачекаю тебе / двадцять років, / без одного, / бо дивись скільки / Одиссеїв, / гуляють бульваром / Пенелопи.*

Поетеса зосереджується не на зовнішніх ефектах, а заглиблюється в їхню суть, розкриває через інтимні рефлексії, через концепцію любові істотні ознаки людської екзистенції та буття.

Поетична збірка “Калинова душа моя” написана для сучасного читача, призначена для вивірення його власних інтимних переживань, чітко зорієнтована на його естетичні смаки. Книжка несе в українську літературу нові художні барви, нову мистецьку якість, нове звучання повнокровного і зрілого слова.

Володимир Антофійчук

МОВ ТІНЬ, СНОВИГАЄ КОХАННЯ

Мов тінь, сновигає кохання
поранене словом
твоїм – твердим мов камінь,
черствим і чорним, як смерть...

Ще вчора ти називав мене
королевою,
а сьогодні кидаєш камінням
у кохання...

Залиш мене в спокої
якось проживу,
для кохання не завжди
треба двох...

ЕТЮД ПРО ЗИМУ ТА КОХАННЯ

Зима непорочна
і біла, мов смерть...
«Тільки зимою
не покинь мене
коханий мій!»

Він поклявся, що ні,
зимою не покине мене...

Відтоді я боюся весни,
відтоді я боюся літа,
відтоді я боюся осені!..

тільки зими не боюсь,
бо вона непорочна
і біла, мов смерть...

БЛАГАЮ, БІЛЬШЕ НЕ ПРИХОДЬ

Благаю більше не приходь
і навіки забудь стежину
до зруйнованих ночей...

Ти мав право на вибір,
я мала право на біль...

Догоряє до тла остання свіча,
і настає ранок –
росяний ранок,
непорочний і гарний,
мов ронянський хлопець...

ВІКНА В ДУШУ

Як можеш отак:
без вина і хліба,
без хліба і солі,
без солі і кохання...
будувати оці стіни?

І навіщо широкі вікна,
коли будуєш
замок для незрячих?

Не бачити їм усмішки сонця,
ні похмурого неба,
ні трави, ні листу, ні лісу...
не побачити їм...

А ти посміхнувся,
бо знав, – що це вікна у душу.

НЕ ПРОКЛИНАЙ МЕНЕ!

Сльоза, що котиться зараз
по твоєму обличчю,
давно вже протекла
крізь мої жили...

До втраченого раю,
можемо повернутися тільки разом,
тримаючись за руки.
Пліч-о-пліч.
Серце до серця.
Душа в душу.

І не забудь,
не проклинай мене,
бо я жінка!

БУТТЯ

«Буття...
чи Сущє –
одне з найабстрактніших
світоглядних понять...»

Ха, ха, ха!..
Розсміялася я.

«...до чого дійшло людство
в процесі свого розвитку.»

Ха, ха, ха!..
Розсміявся ти.

А буття,
це тільки «Б» –
завжди велике «Б»,
і завжди починається з «Б»,
і завжди закінчується з «я»,
з малим-малюсіньким «я»,
без якого не існувало б буття,
бо буття це тільки «я».

Малюсіньке «я».

ГРА В РЕВМАТИЗМ

Ревматизм – це хвороба суглобів.

Ревматизм – це хвороба рук і ніг.

Ревматизм – це хвороба душі.

Ревматизм – це тільки «так» і «так».

Ревматизм – це тільки «ні» і «ні».

Ревматизм – це «один» + «один».

Ревматизм – це тільки «А» + «Б».

Ревматизм – це не гра.

Ревматизм – це не математика,

не догматика, і не логіка,

а тільки холодна ідея.

КОЛИ БОЛИТЬ ДУША...

Коли болить душа,
болять дороги,
стежки і перелази, і пороги...

Криниці і ворота, і віконця,
болить і схід, болить і захід сонця...

болять могили, цвинтарі хрести,
болять сорочка, скатертина й рушники...

болять ікони, молитви й собори,
болять і сосни, і дуби та явори...

болить і човен, річка та весло,
болить і кінь, відро й коромисло...

Болять і «Я», болить і «МИ».
Болять і «ТИ», болить і «ТИ».

ЗА СТОЛОМ ТІЛЬКИ Я І МОВЧАННЯ

За столом тільки я і мовчання,
П'ємо самотність, з вечора до рання.

Чекаєм сонця й велечі снігів,
чекаєм долі й гріхів, богів...

Пустий вокзал немов альтанка
для нас двох,
і сірий поїзд нам не ідол, а ні Бог.

І спогад той для нас давно ікона-фальш,
яка не буде мучить нас надаліш.

Бо від сьогодні ми з мовчанням,
Будем п'яніти тим коханням.

СПОГАД

Ти подарував мені квітку,
польову,
разом з метеликом.

Ти подарував мені метелика,
чи веселку?

Уже й не пам'ятаю
тільки оті
тріпотливі крильцята,
і твої сумні блакитні
очі.

Ти подарував мені веселку,
чи метелика,
чи квітку,
чи свої сумні блакитні
очі?

Уже й не пам'ятаю.

Я ТІЛЬКИ ЖАРТОМА

Я тільки жартома
вимовила слово: «минуле»,
не звертай увагу...

Ти завжди був перехрестям
на моїй дорозі...

Вербовою кладкою через річку,
що тече в минуле...

криницею в пустелі,
що віддзеркалює вирій журавлів...

Хмариною, з-поза якої
всміхалося на мені сонце...

У всі ті дні, коли я
поверталася до тебе.

ПІД СТІХОЮ НОЧІ

Під стріхою ночі
опудала птахів
в'ють гнізда коханню...

Колодязь-журавель
вискрипує стару пісню
про перелаз...
про дівчину з відерцем...
про вороного коня...
про козака молодого...

Прийде –
не прийде,
прийде – прийде – прийде...

Світло-холодний місяць
божевільно світить
«на той перелаз»...

Я вийшла
і стою під стріхою ночі,
а в серці вороний ірже...

Прийде –
не прийде,
прийде – прийде – прийде...

АГОНІЯ ПОРАНЕНИХ СКЛАДІВ

Я те-бе ко-ха-ю...

Те-бе ко-ха-ю...

Ко-ха-ю...

Ха-ю...

Ю...

Кровоточать бинти
важко поранених складів

Десь, по той бік життя,
безоплатно всміхається *La Gioconda*...
пахне малиновим чаєм...
лунає *Rock'n'roll*...

Pink Floyd – посміхаєшся ти.

А по цей бік тільки
тихе хлипання
важко поранених складів

Я те-бе ко-ха-ю...

Те-бе ко-ха-ю...

Ко-ха-ю...

Ха-ю...

Ю...

ЗАХОВАЙ МЕНЕ

Заховай мене
від гніву осінніх дощів,
від лютих морозів зими,
від буйних весняних річок,
від спекотного літнього сонця...

Заховай мене від страждання,
Від суму, від сліз, від зітхання...

Заховай мене від тебе...
у собі заховай,
а потім не шукай,
а подолай кохання коханням,
як Спаситель воду вином.

РАНОК

*«У нас немає, поки що, вини ще
ні перед літом, ні перед весною.»*

Міхай ЕМІНЕСКУ

Росяний і прозорий ранок застряг
на яблуневій гілці край городу...
вітер шепоче йому на своїй мові,
а ранок мовчить на своїй.

«Нічого!
Хай мовчить!» —
махнув рукою вітер і помчав.

Заплакав-закрапав сльозами роси
тихо-прозорий ранок
на стежину, що веде від колиски до
гробу...

HATE TO SEE YOU GO

Дивись, як тане ніч
під віями третьої темряви,
тане вигинаючись, танцюючи танго —
від співу третіх півнів...

Народжується новий банальний ранок,
в якому не зміниться нічого:
та сама кава *Lavazza*,
та сама футболка зі засміяним Майклом
Джорданом,
ті самі джинси *Levi Strauss & Co*,
ті самі червоні навушники,
та сама рок група...

Hate To See You Go.

ЛІВЕ РЕБРО

На дощ,
у мене болить ліве ребро,
з якого Господь створив мене,
коли ти спав райським сном,
під деревом кохання і смерті,
і снів жінку-птаха
без лівого крила...

Тоді ти кохав тільки своє
ліве ребро і жінку-птаха
без лівого крила...

«Мовчи!» —
наказав тобі Господь,
коли ти прокинувся.
«Мовчи!
І кохай її, як своє ліве ребро!...»

Через ніч ти продав мене...
за червиве яблуко, продав.
Відтоді в мене болить ліве ребро,
але тільки на дощ...

КОЛИСЬ КОХАЛА

Колись я кохала тебе,
без слів, мов та Магдалина
засніженого Христа,
розіп'ятого серед роздоріжжя,
за її гріх...

Ти не зумів написати
пальцем на пилюці дороги
імені мого...

І ніхто навіть каменю
на мене не піднімав,
бо знали всі, що ти
не зумієш спинити їх...

Тебе розіп'яли на слові
за мовчання...
Я не зуміла спасти тебе,
а колись кохала...

ВЕСНЯНИЙ ЕТЮД

Зелені листочки
шепочуть весняні поеми,
вітер-пустунець перекладає їх
на сонячну мову...

Жовтий первоцвіт закохався
у гусячу цибульку,
а ревний підсніжник
похилив голівоньку,
коли різнокольорова брандушка
повернулася лицем до горицвіту...

Хлопець чекає дівчину
біля криниці мовчання,
з весняною усмішкою на устах...

НЕДІЛЯ В СІГЕТІ

Край дороги,
що веде до Гредіна Морі,
думою білою розцвіли каштани...
Солован залицяється до Тиси,
мов парубок на дівчину...
Воркочуть голуби,
шумить Іза,
лунає голос дзвону...

По сірому асфальту
прошалював автомобіль
з відкритим верхом,
з якого прогрімало:
Now it's time to move along
The wheels keep turning around,
We'll carry on...

Беззубий дідусь продає
дерев'яні ложки...
Молоді пари,
тримаючись за руки,
гуляють під білою думою каштан...

Над Сігетом завис
недільний ранок.

ЧИ ПОДУМАВ ТИ?..

Чи подумав ти
бодай один раз,
один-однісенький раз,
подарувати трав'яній підлозі
різкий стукіт чобіт,
посміхнутися до сонця
мов до матері
і пройти босоніж
свіжо-зеленим мовчанням,
яке застрягло між нами.

Чи подумав ти...

МОВЧАННЯ ЛІВОГО ОКА

Коли праве око моє
грається з долею в піджмурки,
ліве мовчить,
а мовчання
шепоче на вухо тобі
слова, що не увійшли
в словник часу...

Не вір йому,
мовчанню лівого ока,
воно тільки відбиток долі.

CALVARIUM

Calvarium

це не бульвар
по якому каблуки
дамських туфель
вицокують ненаписану
симфонію щастя.

Calvarium

це не кав'ярня
на столику якої
дві чашки розмовляють
тет-а-тет про
бурхливе кохання.

Calvarium

це невисокий пагорб
на якому,
під місячним сяйвом,
два заспані дерева
прощають одне одному.

ПОРАНЕНЕ СЕРЦЕ

Поранене серце
скиглить мов старі ворота,
що ведуть на подвір'я страждання,
де на блідому сонці
ангели кохання
гріють холодні крила.

Поранене серце
кровоточить мов джерельце,
що протікає побіля дерева забуття,
з плодів якого
ще не вкусив ні змій,
ні жінка, тільки сам Бог.

Поранене серце,
не серце, а потрощений
мотлох під копитами долі.

КРІЗЬ МОЇ ДОЛОНІ

Крізь мої долоні, річка...
Крізь мої долоні, сонце...
Крізь мої долоні, вітер...

Пройдись долонею
до місця в якому
раптово і без пояснень
припиняється лінія долі.

Там і знайдеш мене
жінку-річку,
жінку-сонце,
жінку-вітер...

І віддаси мені
решту своїх днів,
до години,
яка не настане ніколи...

крізь мої долоні, серце...
твое поранене серце...

MA PETITE ROBE NOIRE

Мужчини
видумали собі,
що смерть жіночого роду,
яка пахне ніжними трояндами...

ma petite robe noire.

MEMENTO

Пам'ятаю кілька речей,
які лежать, назавжди,
по той бік моїх мрій,
а кохання —
це відчуття дежавю,
і все-таки
хотіла б сказати,
хоча це не пов'язане з цим,
що я віддаю все, тільки тоді,
коли від мене
ніхто не вимагає нічого.

СТРАХ

Кожен із нас,
можливо, виродок,
відколи не відрізняємо
жахливий погляд
від спраги помсти,
бо страх смерті
найстрашніший від неї.

Це вже не той страх,
перед яким ми спали
з увімкненим світлом...

Сьогодні на старому вогнищі,
за крок від озброєних солдатів,
плачуть скрипалі.

Сьогодні тримай мене
міцніше у своїх обіймах,
бо вже немає ніякої різниці
між горем і відкритим небом,
яке висить над хмарами страху.

АРИСТОКРАТИЧНА ФРЕСКА

Небесно-блакитні ручаї
твоїх очей
затоплюють залякле серце...

посміхаються
аристократичні,
блакитнохмарі небеса...

невблаганний час
блакитнокрило скорогонцем,
лине у безвість...

все у вас шляхетне,
блакитнокрове, аристократичне...

сіра доля моя
на блакитному тлі
вашому, аристократичному,
малює пустку й самоту...

SELFIE I

Щоранку
прогуляю життя,
привчаючи його до ошийника долі,
а сум спускається в душу,
мов спрагле відро в суху
криницю...

Життя гавкає
на дні, що проходять
сумно-сірим караваном
крізь пустелю серця...

Даремно я вивчила
присмак твоїх уст на пам'ять...

SELFIE II

Стомлений стукіт
трамвайних коліс,
і стогін байдужого міста...

на тлі виття бездомних собак
душа Пенелопи-Дурепи
(це я про себе),
розквітла кроснами...

SELFIE III

Твій цілунок –
мотузка навколо шиї,
на якій ти ведеш мене
сонними вулицями
міста, в якому
на кожному роздоріжжі
щастя родиться і гине,
а некохані діви
залишаються
некоханими назавжди.

ДОНКІХОТІВСЬКА ПОЕМА

Збреши мені, будь ласка,
скажи, що ти Дон Кіхот,
а я твоя уявна Тобоська Дульсінея,
яку захищаєш старосвітським щитом
від лютих велетнів-вітряків...

Збреши мені, будь ласка,
що донкіхотствуєш світом,
п'єш вітер-хмари, мов мед-горілку,
що знову розпочав війну
з вітяками...

Збреши мені будь ласка,
бо війна – не кохання,
щоби в ній гинули всі...

Збреши мені, збреши
будь ласка...

FEEDBACK

На перонах позіхають
пузаті валізи,
по-сирітськи зітхають вагони,
паротяги покінчили життя
самогубством,
і тепер сонні колії ведуть
у нікуди...

А кохання безсмертне
і нудне, мов щоденний feedback.

Мовчи!

Я хочу прокинутись без тебе.

MEET IN THE AUTUMN

На вулиці дитинства
в ароматній філософії старих лип
вересень відроджується дивом.

Мої думки
в пріоритетному порядку
сідають на телеграфні дроти,
які гудуть осінню.

Зустрічі відбуваються
завжди вперше.
Тільки вперше,
а все інше – має свою ціну...

САМОТНІСТЬ З АМАНДИНАМИ

Люди завжди
Залишаються самотніми
Щоб заповнити порожні простори,
прослухати іржаву симфонію
і вимагати право на сум...

Жодна смерть
не мешкає достатньо близько,
все залежить тільки від того,
як зуміємо заповнити
порожні простори,
прослухати іржаві симфонії,
вимагати право на сум...

У кондитерську Agaritos,
Що на розі вулиці Ікоана Доамней,
привезли свіжі амандини...

Люди завжди
Залишаються самотніми...

POINTS OF VIEW

Для тебе
я тільки нерухоме майно.

Ти закриєш мене
в чотирьох стінах,
тільки для себе...
тільки для себе...
тільки...

Поки крізь мою душу
летять зграї лебедів,
я вільна,
а ти...
обмежений своєю точкою зору.

NO PROBLEM

Не переживай,
Якщо не знайдеш абрикосів
Можеш купити щось інше...
чи так, чи інакше,
якось розберемось
(no problem).

Йди спокійно на ринок,
звичайно, на найближчий
і візьми, так візьми,
сумку, що висить у холі
більше місяця.

Тільки не переживай,
можеш купити щось інше,
якщо не знайдеш абрикосів,
якось розберемось,
чи так чи інакше
(no problem).

ЕСКІЗ

Сині імперії
єретичних метеликів
знову летять на південь.

Маятник стінного годинника,
рахуючи твою відсутність,
зупинився в каденції.

Лінія часу
загострюється у фонтанах,
а росяні неприручені ранки
очищують поеми від хіті слова.

У результаті,
я починаю дружити
з хворими приголосними,
які не увійшли у цей ескіз.

СЛОВА ПІД ЛІХТАРЕМ

Я боялася
Бога і темряви...
хоча була вірою та повітрям,
але боялася темряви
і зла у світі,
і людей дуже боялася.

Навіть у твоїх обіймах
боялася темряви і Бога...

хоча була вірою та повітрям,
я боялася тебе.

АМУР І

До грудей твоїх
притулюся, Амуре,
мов до хреста,
що на пагорбі стоїть,
обнімаючи безсмертя...

Увійду в душу твою,
Амуре, наче в храм
мовчання...

І не дам нічого взамін,
бо мій тільки сум...

Але ти дозволь, Амуре,
постояти біля тебе,
просто так, без будь-якої
серйозної причини.

АМУР II

Я не знаходжу тебе, Амуре,
а так хочеться знайти...

Я знаю...
ти б моє волосся
заплів удовгу косу
й ми б бавилися у свічки:
хто першим догорить;
кому найбільше болить;
хто найчастіше помирає
і таке інше...

Але я не знаходжу тебе, Амуре,
а так хочеться знайти...

СПОГАДИ

Спогади мої,
мов хліб повсякденний –
черстві і плісняві...

Починаю плутати вас,
ніби раніше нічого й не було.

Минуле...
це тільки актуальне питання
сьогочасності,
підданої впливу часу.

СТОГІН ОСЕНІ

Коли очі твої, Амуре,
пестять червонокрапчастий
подарунок осені,
під блакитним піднебессям
сумні сурми журавлів
пливуть в онімілий вирій...

Осінній день згасає, мов свіча...
Ти чуєш стогін осені, Амуре?

БОГЕМСЬКА МАРНОТА

В обіймах чарівної Праги
богемської і златої...

Бéдржих Сметана
різьбить з тиші Влтаву
для Карлового мосту,
а все решта —
богемська марнота.

РАНКИ МОЇ

Ранки мої —
капризи в білих простирадлах...

Повітря заливає ніздрі,
крізь вікна серця, відкриті навстіж...

Прокидаюсь біля скроні Всесвіту
сотвореного з гілки, коли ти був
деревом...

Завжди, між вчорашнім і завтрашнім
ранками
тільки одна мить, в якій я плоть від
плоті твоєї.

Ранки мої —
капризи в білих простирадлах.

ЗАПОВІТ

Оберігай мене від гнилих вічностей,
і тримай на віддалі
від людей, що не вміють помирати...

Заховай мене від ніжного
переслідування даліни
і не вір сльозам моїм, ні крику...

Закуй мене в кайдани душі
і більш не відпускай...

А потім, всі перехрестя твоїх доріг
назви моїм іменем.

НІКОЛИ

У день святої
Магдалини – мучениці
чарівної і грішної,
незакиданої камінням,
навколішки,
обходжу церкву,
кладу поклони
на чотири вугли,
шепчу молитву
мов стара тітка,
якій надбрідло
сапати кукурудзу
і доглядати за курьми...

Чи мабуть,
як світська шлюха,
що вічно виглядає,
крізь фіранок
старого вікна,
коханців,
які не повертаються
ніколи...

СПОВІДЬ

Одного разу,
я витерла сльози
старому бродязі...

іншого разу,
поділила свій
гамбургер і колу
з молодим авролаком...

а ще в дитинстві
віддала останню цукерку
Дідові Морозу...

достатньо,
щоб висповідати
душу від добрих діл.

НЕДІЛЬНА СТЕЖИНА

Недільна стежина
вузька-вузесенька,
обминає десятою стежиною
церкву в якій фарисеї
кулачать груди...

У дитинстві бабуса
заставляла молитися
до ікони Богородиці
і до святого бородатого,
безіменного...

Колись з пересердя,
я зім'яла в руці
стару фотографію
і викинула разом
з іншими спогадами...

Сьогодні знайшла її,
хотіла притулити
до серця,
до вуст, до душі...
але вона коле...

Недільною стежиною
повертається з цвинтаря
бабуся,
голосячи за всіма
непокійними...

СТОСУНКИ З БОГОМ

Мої стосунки з Богом
є безособовими,
механічними,
соціальними...

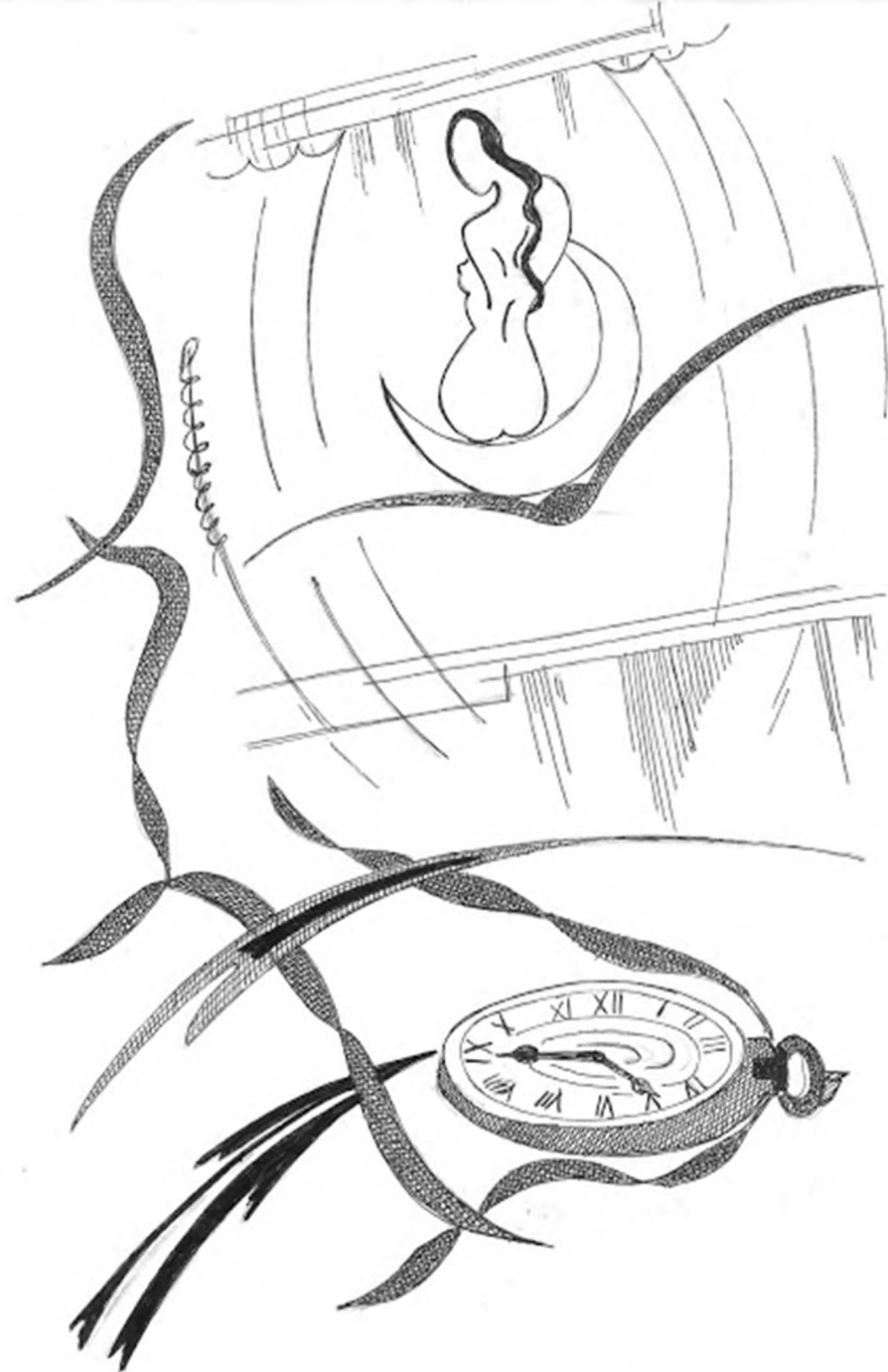
Я молюся до Нього,
прошу, благаю,
а він не слухає мене...

Мрії мої несповнені,
мов старі дівиці –
вже й не чекають нічого.

СТАРОСВІТСЬКІ ЛЕГЕНДИ

Під старою
крислатою яблунею,
в Едемському саду,
Адам з Євою,
нагі й самотні
видумали кохання...

Через роки
під тією самою яблунею,
старою і крислатою,
Ісаак Ньютон відкрив
Закон всесвітнього тяжіння,
а Господь і Змій,
це тільки
старосвітські легенди...

ЗАПРОШЕННЯ

Я хотіла обійняти
свого янгола-охоронця,
бідний перелякався –
забив крилами і полетів...

Я взяла Життя попід руку,
хотіла запросити його
в МакДональдс –
а воно – сиротина,
заховалося під ліжком,
яке чекає на переляканого
янгола-охоронця...

Відтоді я самотня,
мов осіння берізка
в монастирському саду.

СКРИПКА В МЕТРО

Зима.
Бухарест.
Скрипка в метро.
Брудна Димбовіца
безводна, осиротіло
чекає весни,
а може і ні...

А ви, мадемуазель,
ви хто,
і чому у вас
заплакані очі?

Ах, я тільки
Лариса –
закохана у Бухарест
дівчина.

Зима.
Бухарест.
Скрипка в метро.
Брудна Димбовіца...

ЕНЕСКУ П'Є НІЧ

Замовкла скрипка,
Енеску п'є ніч,
і не п'яніє,
п'є зорі
і не п'яніє...

Тільки срібноокий
місяць пестить
хворі
від кохання
струни...

По Каля Вікторії
ревуть божевільні
«Мерседеси»...

Здригається темрява,
зорі пестять каштани,
Енеску п'є ніч,
і не п'яніє...

БУХАРЕСТСЬКИЙ РАНОК

Обережно і тихо,
зłodійкувато,
наступає ранок
бухарестський...

Регочуть трамваї,
режуть мотоцикли,
перев'язують рани
п'яних бульварів
промені сонця...

Гасне під вітром
каштанів
зелений вогонь
і цвіту вишневого дим...

Обережно і тихо,
зłodійкувато,
наступає ранок
бухарестський...

ЗБОЖЕВОЛІЛИ СЛОВА!

Дивись,
збожеволіли слова!
мов навіжені,
мчать крізь катакомби
пораненої душі...

В якій
поховано сяйво
місячних ночей —
колір смерті моєї
і твоє мовчання...

Дивись,
збожеволіли слова!
повірили в твоє
мовчазне мовчання...

* * *

Білокрилі чайки
розчісують скуйовджене повітря...

Заспаній Димбовіці
приснились водоспади...

На сірій бруківці
бездомна бабуся
посміхається беззубо,
брудно і сумно...

Втомлені ліхтарі
підлещуються до сонця...

А сонце
втопилось у хмарах
рябих і мовчазних...

КОЛИ ПІВНІ КОСТРУБАТИ...

Коли півні,
кострубаті,
кукурікали на зорі,
дідусь розв'язував
торбу ночі
і випускав ранок...

Іди гуляй, легіню,
бо мине твоє ранкування,
як минула
моя молодість!

І ранок,
росяний, кучерявий,
кидався напролом
уперед,
мов навіжений...
а потім тонує
у світлі дня...

ВЕСНИ СЛЬОЗА ЗЕЛЕНА

Зеленувато, невесело,
спокійно і мовчазно сяє
у твоїх очах
весни сльоза зелена.

Позеленів куточок
Неба,
І сонце розквітло
Зеленими промінцями...

Погляд твоїх очей –
Наче зустріч
З першим дзеркалом...

Весни сльоза зелена
У твоїх очах...

РОЗВИЛАСЬ БЕРЕЗА

Розвилась береза,
розплела свої коси
біло-дівочі,
наче кохання
з першого погляду...

Стоїть самотня
тремтить, тріпоче
край озера,
очікує хлопця
з березневими очима...

«Прийде – не прийде,
прийде – не прийде...»
Хлюпочуть хвилі...

Стоїть береза,
край озера Герестреу –
в задумі,
мов Шевченко Тарас.

БУДУ ЧЕКАТИ ТЕБЕ

Ти подарував мені
жменю вечорів,
ми злузали їх,
мов насіння соняшнику...

Я подарувала тобі
жменю ранків,
в яких ти залишав мене
самотньою...

А ночі...
ночі поділимо
на дві половини...

Свою половину
я подарую тобі,
і щовечора
буду чекати тебе.

КОЛИ НІЧ НАДЯГАЄ СЕРЕЖКИ

Коли ніч надягає сережки
чорні-пречорні, мов горе,
котиться небом луна
неповненого кохання...

Мої кораблі
покинули берег Ітаки,
потонули в морі
твоїх синіх очей...

Нічого,
я зачекаю тебе
двадцять років,
без одного,
бо дивись скільки
Одіссеїв,
гуляють бульваром
Пенелопи.

ЛАСКАВА, РАДІСНА, ВЕСЕЛА...

Ти взяв моє закохане
серце в лещата кольорів
веселкової дуги –
піднебесної, веселої...

тепер я коханополонена –
бранець кохання і весни...
під суворою охороною
квітів, метеликів і співу...

бо кохання, ніщо інше,
як неволя!

Ласкава, радісна, весела...

ЗАСПІВАЙ МЕНІ ПІСНЮ...

Заспівай мені пісню
тиху, лагідну, невеселу,
наче молитву заспівай...

*Гей, пливе кача по Тисині,
Пливе кача по Тисині,
Мамко моя, не лай мені,
Мамко моя, не лай мені...*

Заспівай мені пісню
тиху, лагідну, невеселу,
наче молитву заспівай...

А я згадаю дитинство
тихе, лагідне, невеселе,
наче молитва до життя...

Заспівай мені пісню...

ЧОРНОГРИВІ, НЕОСІДЛАНІ, БУЙНІ...

У моїх спогадах
Іржуть на вітер коні
чорногриві, неосідлані, буйні...

Топчуть намисто дитинства,
хочуть вирватися з казки –
і прямо в життя...

«А життя...
воно і сяке і таке...» –
вчив дідусь.

А спогади...
це тільки забави –
ляльки-цяцьки...
стомленої від життя душі.

А коні?..
Тільки вони іржуть на вітрі.

Чорногриві, неосідлані, буйні...

У ДУШІ ЗАХОВАВСЯ ПАВУК...

*«Павук тільки лапками пнеться,
Та він і в палатах царських...»*

Премудрий Соломон

У душі заховався павук
і снує павутиння,
що тримає у рівновазі світ
і пов'язує мене з ним.

«Навіщо ти це робиш,
Мабуть і не треба?..» –
Ніби ненароком запитала його.

«Треба, треба, ще й як!» –
шепнув мені на вухо
окаянний павук,
що в душі заховався,
мов доля.

БУХАРЕСТСЬКА ТИША

Кожне місто
має свою нічну тишу:
оксамитову,
волошкову,
гвоздикову,
чорнобриву,
карооку...

А Бухарест, нівроку!
Свою міцну,
як дим цигарковий,
як ковток чорної кави,
як...
(не будемо сьогодні
про віскі),
бо за вікном співає тиша,
як Френк Сінатра:
New York, New York...

КОЛИ НАДВОРІ ВЕСНА...

У що мені вірити,
коли надворі весна,
мов та замріяна межа
між білим і зеленим?..

Між холодним снігом
і черешневим цвітом?..

Між скреготом зубів
і веселою усмішкою?..

Між зеленим барвінком
і церковним вінком?..

Між барвокрилим метеликом
і бойовим літаком?..

Між співом вівчарської сопілки
і пострілом револьвера?..

Між добром і війною?..
Між миром і темрявою?..

У що мені вірити,
коли надворі весна,
мов та замріяна межа
між білим і зеленим?..

БУХАРЕСТСЬКІ БУЛЬВАРИ

Я візьму вас з собою,
бухарестські бульвари,
і тишу вашу нічну –
тверду, як гартована сталь...

І сяйво ваших ліхтарів...
І гуркіт пізніх трамваїв...
І зорі тремтячі в болітцях...
І шелест каштанів столітніх...

І весну вашу зелену...
І літо жарке-прежарке...
І осінь іржаву, весело-сумну...
І зиму білу, холодну й брудну...

Я візьму вас з собою,
бухарестські бульвари,
як беруть книгу, парасольку чи сум...

Я візьму вас з собою,
бухарестські бульвари...

ПЕТРО

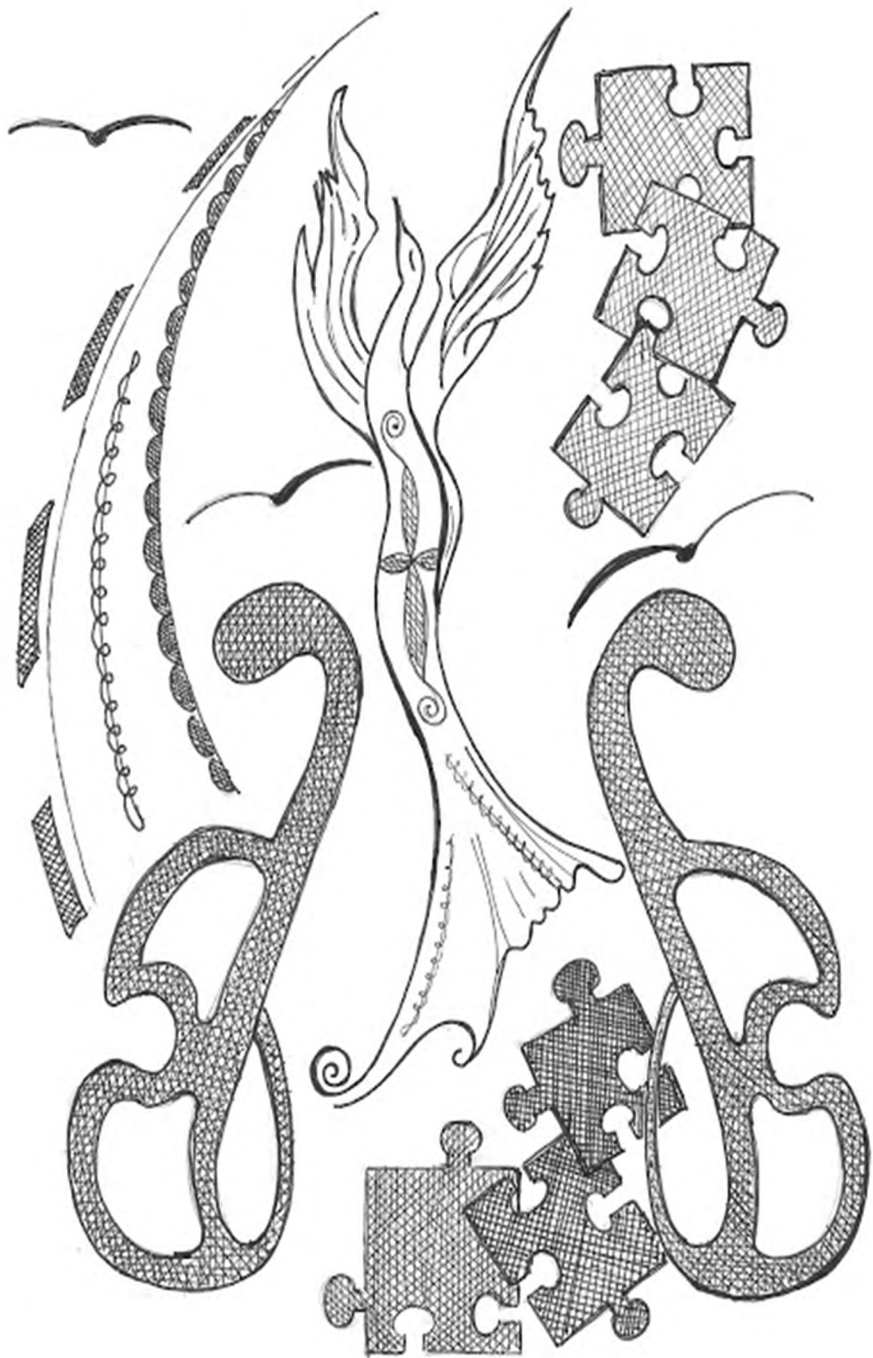
Ми зупинялись
на вулиці Ковач, № 3,
заходили в кав'ярню
Blues cafe (★★★★★)...

З сусідньої вітрини,
магазину *Antic Shop Afrodita*,
до нас зморщено посміхався
старий червоний акордеон...

Ми пили вино
рубінове, терпке,
з кришталевих бокалів...

Між нами сходило кохання
з-за обріїв білорожевих мрій...

P.S.
... неймовірно!
як давно це було...

LOVE SONG

*Ой, зорі, не зоряйте,
погодіте мало,
бо ще моя білявочка
не спала ні мало...*

Я не зуміла чекати,
ні назвати не зуміла тебе –
твоїм весняним іменем...

Тому ти і не прийшов,
єдиний, якого я не зустріла,
якого забути не зможу ніколи.
Єдиний з яким не поруч
проживу до останнього слова...

Твій потяг мчить на північ,
а мій застряг на станції «Доля».

Заспівай мені пісню:

*Ой, зорі, не зоряйте,
погодіте мало,
бо ще моя білявочка
не спала ні мало...*

ЧЕКАННЯ

Двері мої тисові,
замки мої сталеві
чекають тебе, як і раніше...

Вікна мої
з кедровими хрестами
очікують тебе з нізвідки...

Дерев'яна спина,
підлоги моєї смерекової
тужить за твоїми кроками...

Двері і замки,
і вікна, і підлога
чекають тебе, а я...

Хіба я чекаю тебе?..

Я НАРОДИЛАСЯ ВЕСНОЮ

Я народилася весною,
сімнадцятого травня,
у час бурхливих дощів,
коли вітер, мов легінь дівкою,
розхитував весною у зеленім танці.

Небо пахло травою,
бо весна весною,
а блискавки з гуркотом грому
поверталися додому...

Тільки веселка плакала
барвистокрилими метеликами,
а в моїй душі самотність
причаїлася похмура...

Я народилася весною,
сімнадцятого травня...

ЗАЙМЕННИКИ

«Ти» –
займенник,
від якого ніколи
не відмовлюсь, бо
це єдине, що у мене є...

«Ти» –
займенник ,
від якого морочуся
і тріпочуть крильцями
метелики у клітці грудей...

«Я» –
хочу стати твоїм
присвійним займенником...

Бач,
ми тільки
займенники
у граматиці кохання.

«Я» + «Ти» = «Ми»!

ФОРТЕЦЯ ЮНИХ ЛІТ

Десь там,
далеко на півночі,
під високим грунем,
біля шепучого струмка,
у замріяних яблуневих садах
стоїть фортеця мого дитинства –
збудована на порожніх сподіваннях...

*Ой, радосте молодосте,
дес ми са поділа?..
Полетіла в темний лісок
та на дуба сіла...*

Десь там
далеко на півночі...

УСЕ, ОКРІМ СУМУ...

Я сумна не тому,
що ніхто не любить мене,
а тільки тому, що мені немає
кого любити...

З ким поділити світ
на дві половини, мов яблуко
едемське, грішне, солодке?..

І оцей ранок, росяний, недільний,
і небо пресинє, мов очі Христа,
і пісню оцю яблуневу?..

*Ци ти тямиш, файна душко,
як ми са любили,
коли одне яблученько
надвос ділили?..*

Я все б поділила з тобою,
як би ти в мене був.
Усе, окрім суму,
бо сум тільки мій!

П'ЯТНИЦЯ 13

Сьогодні п'ятниця 13,
вуличний кіт, брудний і чорний
перетинає вулицю, мов лорд,
а в тебе день народження...

У сумці моїй: *Bottega Veneta*
Pour Homme,
і краватка метелик від *Karlo Visconti*,
і компакт диск – *Van Galen Band*

I don't know what I been livin' on but it's
Not enough to fill me up
I need more than just words can say
I need everything this life can give me

А ти, як завжди забудеш сказати,
що кохаєш мене, бо сьогодні –
п'ятниця 13.

НОЧУЮ В ЛІЖКУ, ЯК В ТРУНІ...

Колись хизувалась юністю,
без каяття робила помилки,
не знала, ой не знала, що кохання
треба берегти, мов зіницю ока...

*Та до мене, легіники,
та до мене, хлопці,
а я маю розмарінку
чотири городці...*

уже запізно
рятувати кохання,
минулось, полетіло, відпливло...

Самітня, наче покаяна Марія
Магдалина
ночую в ліжку, як в труні...

ВЕСНЯНОЮ ЛАСТІВКОЮ...

Весняною ластівкою
десь на світанку
пурхнуло у даль дитинство
і полетіло...
Залишивши спогад
непорочний, чистий,
мов сльоза материнська...

*Ой, мамо, каже, мамо,
не корняй ня рано,
буде мене друга мати
май рано корняти...*

Весняною ластівкою
десь на світанку,
дитинство...

МЕНЕ ЗУСТРІЛО КОХАННЯ...

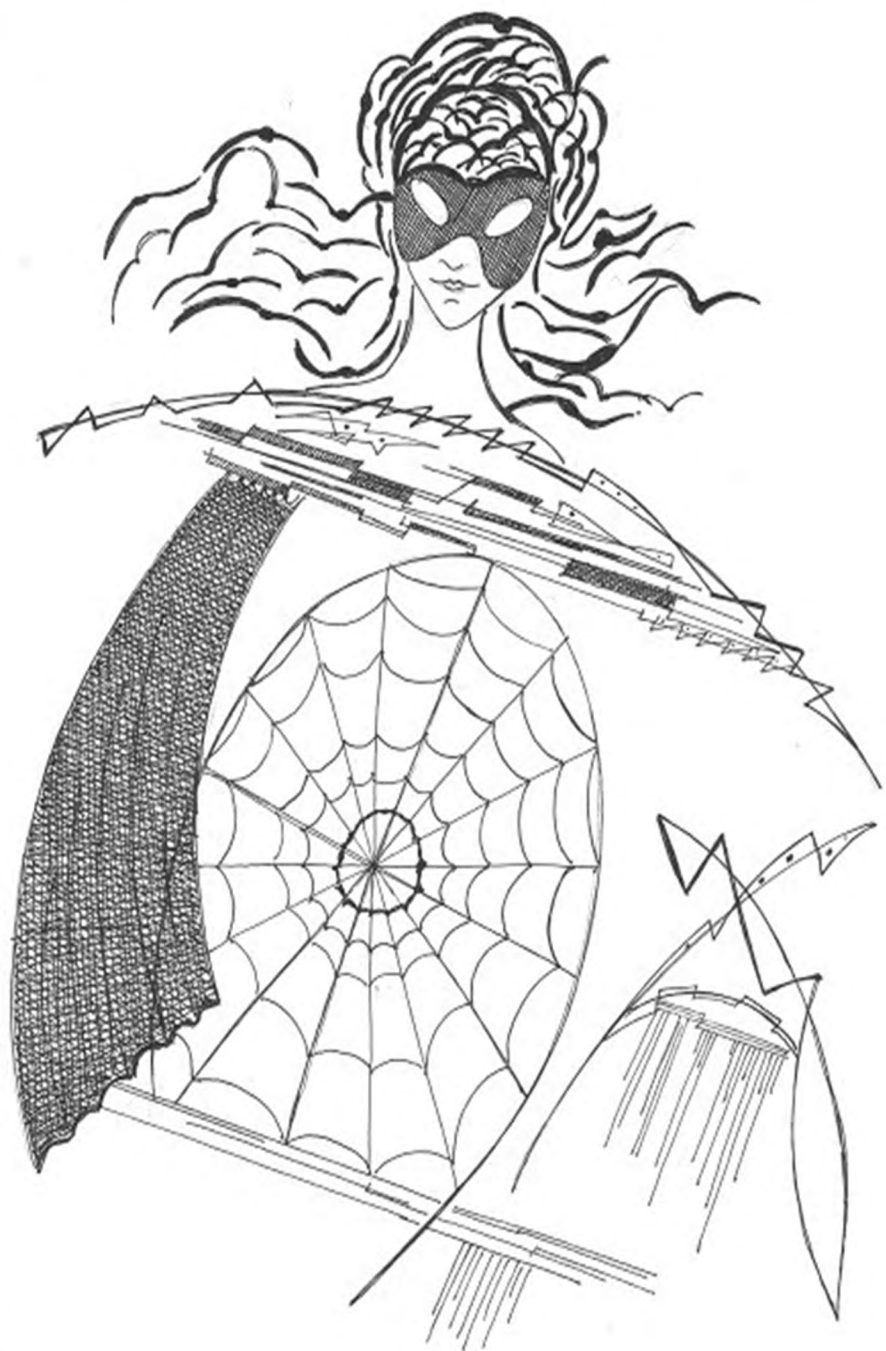
Усмішка твоя
кольорами веселки
нарисувала в моїй душі
кохання.

Очі твої
крилами метелика
торкнулись мого серця
і розтопили крижану тишу.

*Ми са з любком полюбили,
двоє дітенята,
які в него такі в мене
чорні оченята...*

Кольори веселки...
крила метелика...
усмішка...
очі...

Мене зустріло кохання...

ТИ НЕ ВІРИШ У КАЗКУ...

Ти не станеш моїм
Довбушем,
ні моїм Котигорошком
не станеш...

І не те тому, що вже панів
немає,
а ні тому, що вже немає
зміїв...

А тільки тому, що ти
не віриш у казку...

ПО ТВОЄМУ СЛІДУ...

Місяць біг
по твоєму сліду,
пестячи верби
над Ронішорою...

Брехали собаки,
а ти втікав від зорей,
щоб не дай бог...

*Ой зорі не зоряйте,
погодіте мало,
бо ще моя білявочка,
не спала ні мало...*

По твоєму сліду
біг місяць...

БЛЯШАНИЙ ПІВЕНЬ

Біля криниці,
У Федориновому подвір'ю
Білим цвітом зацвіла калина...

На даху Федориної криниці,
бляшаний півень, кукурікає на зорі,
а так гордо, а так німо, що аж...

Але він мабуть і не знає,
що бляшаний...

І хто зна чи знає,
що він півень...
на даху Федориної криниці...

ФІНАЛЬНІ АКОРДИ КОХАННЯ

Хто вгадає фінальні
акорди кохання,
коли юність одягла
 лебедину сорочку
і полетіла над життям,
 як над довгою нивою?..

*Ой, кovala зазулечка,
на зеленум мості,
та верниса, молодосте,
подь до мене у гості...*

Юності роки злебеділі,
Хто вгадає фінальні
акорди кохання?..

ВИШНЯ РІВНЯ – ПІСНЯ КОЛИСКОВА

Вишня Рівня
пахне маминим молоком,
яблуневим цвітом,
стиглими черешнями...

Вишня Рівня –
казка дідусевих казок,
молитва бабусиних молитов
колискова материнських пісень...

*Ой, люляй, дитиночко,
дитино, маленька,
абе-с спала не ревала,
росла здоровенька...*

Вишня Рівня, рідна єдина
пісня колискова...

ТАРАМ-ТА-ТАМ...

Тарам-та-там,
тарам-та-там —
барабанить дощ
надворі за вікном...

Дощ-барабанщик
барабанить то сум,
то радість...

Тарам-та-там,
тарам-та-там,
але то за вікном,
надворі,
а тут тільки ми:
Я реальна і
Ти уявний друг,
коханий і рідний...

Тарам-та-там,
тарам-та-там —
барабанить дощ

БОСОНІЖ У ДИТИНСТВО

У дитинство
слід повертатись,
тільки босоніж...

Там тіні предків,
і Митришині кози
на зеленім моріжку...

Дідусева коса
закохалась у
бабусин кужіль...

А вони...
помандрували,
коли на Грицкові
бовкали дзвони...

ПІСЛЯМОВА

Лариса Михаєла Трайста народилася 18 квітня 1991 року у місті Сігету Мармацієй, що на Мараморощині. Закінчила восьмирічку у селі Вишня Рівня, а відтак Сігетський педагогічний ліцей імені Короля Фердинанда, українську секцію Бухарестського університету та аспірантуру з роботою «Уявна подорож в українській сучасній прозі». Видала збірку оповідань-легенд «З дідушевої скарбниці», друкувалась у «Нашому голосі», «Вільному слові», „Mantaua lui Gogol”, „Ecograf”.

І прийшов час поезії. Збірка «Калинова душа моя» знаходиться під сузір'ям краси, кохання, чистоти почуттів, про що свідчить сама її назва, точніше, атрибут душі ліричної героїні, калинова. У народних віруваннях, калину наділено надзвичайними якостями, з-поміж яких виділяються вище згадані, але первинне значення терміна пов'язане з народженням Всесвіту.

Згодом, завдяки таким рисам рослини, як форма, колір чи тому подібне, калину почали асоціювати з дівочою красою, з мо-

лодістю та непорочністю. Те, що Михаєла Трайста обрала цей символ для ідентифікації внутрішнього стану можна інтерпретувати з двох перспектив: з одного боку, як національну приналежність, а з другого, як уособлення людських почуттів. Орієнтація поетеси на міфологію, на історію або сучасність, через особисте сприйняття символістики калини, відбувається у самотній манері.

Збірка поезій гармонійно об'єднує різні теми (любові та розлуки, дитинства, природи, рідного краю і.т.д.) та мотиви (міфологічні – Пенелопи, Амура, біблійні – Адама та Єви, Марії Магдалини тощо), розкриваючи чарівний світ кохання з найтоншими його нюансами, ностальгії, породженої спогадами дитинства («Босоніж у дитинство» – *Дідусева коса / закохалась у / бабусин ку-жіль*), рідного села («Вишня Рівня – пісня колискова»), родини, чи різні враження викликані містами (Сігет, Бухарест, Прага) або елементами природного світу (небо, ранок, стежина), тощо.

Ставлення ліричної героїні до кохання зовсім не просте, а комплексне та глибоке, нав'яне чи то розчаруванням (*а сьогодні кидаєш камінням / у кохання...*), чи надією (*він поклявся, що ні, / зимою не покине*), чи біл-

лю (*поранене серце... / мотлох під копитами долі*), чи тонкою самоіронією (*душа Пенелопи-Дурепи / (це я про себе)*), чи гірким гумором («Ліве ребро» – яскравий зразок поєднання міфологічного мотиву жінки-птаха та біблійного мотиву створення жінки). У ставленні до кохання, Михаєла Трайста неодноразово звертається до грецької міфології, відтворюючи образ Пенелопи, як символ вірності та довготерпіння.

Пейзажна лірика органічно пов'язана з переживаннями ліричного «я». Різні періоди року та всілякі елементи природи сприймаються через вдалі асоціації та виразну метафоризацію (наприклад у поезіях «Чи подумав ти...», «Етюд про зиму та кохання»).

Протягом збірки, поетеса заявляє безпосередньо про себе, розкриваючи свою ідентичність, а саме, період народження (*я народилася весною* – однак, молода авторка, у весні свого життя, присвячує декілька поезій цій порі року), місце проведення дитячих літ («Фортеця юних літ») та самосприйняття – «Скрипка в метро» (*... ви хто?... я тільки / Лариса*).

Загострена чутливість молоді поетеси виявляється перш за все у трактуванні проблеми національної свідомості, яка отожднюється з українською народною тра-

дицією, закарпатськими обрядами та віруваннями. Наприклад, у вірші «Коли болить душа...», відтворений цілий світ національної духовності, народної стихії, яка тісно переплітається з еством ліричної героїні (і молитва, і ворота, і віконця, і могили, і со-рочки, і скатертина, і рушники, і човен, і річка, і кінь, і відро, і коромисло). Кожен з цих елементів – носій цілого світу духовності українського народу, символізму та асоціацій, мрії та надії. У кожному з них – море значень, які ведуть у сиву давнину, або, які відображають надію, страждання, обряди, одним словом життя людини від народження до смерті. Посеред народної стихії особливе місце займає пісенна традиція, яка надзвичайно багата, гармонійна, різноманітна та глибока, з яскравими народними образами, а це доказ того, що Лариса – надзвичайний знавець усної народної творчості, традицій та обрядів рідного краю.

Більше того, вона добре знає пісенну народну творчість рідного села, яка також надзвичайно багата та розмаїта. Обираючи стрічку якоїсь пісні із репертуару народних пісень Вишньої Рівни, поетеса воскресає ронянську пісенність та снує цілу поезію присвячену або коханням («Усе окрім суму»

– *Ци ти тямии, файна душко, / як ми са
любили, / коли одне яблученько / надвоє ді-
лили?...*), або дівуванню («Весняною Ластів-
кою» – *Ой, мамо, каже, мамо, / не корняй
ня рано, / буде мене друга мати / май рано
корняти...*), чи молодості («Фортеця юних
літ» – *Ой, радосте молодосте, / дес ми са
поділа?... / Полетіла в темний лісок / та на
дуба сіла...*).

Якщо дитячі та юні літа авторки пов'язані з рідним селом та з містом Сігет, то молодість та кохання відбуваються на тлі Бухаресту, з його кав'ярнями, брудною Димбовіцею, бульварами, трамваями (*Я візьму вас з собою, / бухарестські бульвари, / і тишу вашу нічну – / тверду, як гартована сталь...*).

Лінгвістична тканина віршів – гармонійно-естетичний симбіоз двох мовних течій: ронянської, закарпатської говірки (у народних піснях) та англійської мови, який відбивається у поєднанні традиційного та сучасного у трактуванні таких вічних тем, як кохання, любов до рідного краю, туга за минулим тощо. Поряд з *Ой, радосте молодосте* лунає музика рок-гурту Pink Floyd, Гредіна Морі переплітається з озером Герестреу, а бухарестська тиша перекликається

ся з бляшаним півнем, що на даху Федориної криниці.

Читаючи лірику Михаєли Трайста, вражають насамперед яскраві барви віршів, свіжість та модерне ставлення до класичних тем, витончений ліризм, що підкреслює чутливу натуру поетеси, її калинову поезію.

Михаєла Гербіл

ЗМІСТ

Ліричні перлини

від Михаєли Лариси Трайсти 5

Мов тінь, сновигає кохання	13
Етюд про зиму та кохання	14
Благаю, більше не приходь	15
Вікна в душу	16
Не проклинай мене!	17
Буття	18
Гра в ревматизм	19
Коли болять душа... ..	20
За столом тільки я і мовчання	21
Спогад	22
Я тільки жартома	23
Під стріхою ночі.....	24
Агонія поранених складів.....	26
Захочай мене	27
Ранок	28
<i>Hate to see you go</i>	29
Ліве ребро	30
Колись кохала	31
Весняний етюд	32
Неділя в Сігеті	33

Чи подумав ти?	34
Мовчання лівого ока	35
<i>Calvarium</i>	36
Поранене серце	37
Крізь мої долоні	38
<i>Ma petite robe noire</i>	39
<i>Memento</i>	40
Страх	41
Аристократична фреска	42
Selfie I	43
Selfie II	44
Selfie III	45
Донкіхотівська поема	46
<i>Feedback</i>	47
<i>Meet in the autumn</i>	48
Самотність з амандинами	49
<i>Points of view</i>	50
<i>No problem</i>	51
Ескіз	52
Слова під ліхтарем	53
Амур I	54
Амур II	55
Спогади	56
Стогін осені	57
Богемська марнота	58
Ранки мої	59
Заповіт	60
Ніколи	61
Сповідь	62

Недільна стежина	63
Стосунки з Богом	65
Старосвітські легенди.....	66
Запрошення	67
Скрипка в метро	68
Енеску п'є ніч	69
Бухарестський ранок	70
Збожеволіли слова!	71
<i>Білокрилі чайки...</i>	72
Коли півні кострубаті... ..	73
Весни сльоза зелена	74
Розвилась береза	75
Буду чекати тебе	76
Коли ніч надягає сережки	77
Ласкава, радісна, весела... ..	78
Заспівай мені пісню... ..	79
Чорногрові, неосідлані, буйні... ..	80
У душі заховався павук... ..	81
Бухарестська тиша	82
Коли надворі весна... ..	83
Бухарестські бульвари	85
Ретро	86
<i>Love song</i>	87
Чекання	88
Я народилася весною	89
Займенники	90
Фортеця юних літ	91
Усе, окрім суму... ..	92
П'ятниця 13	93

Ночую в ліжку, як в труні...	94
Весняною ластівкою...	95
Мене зустріло кохання...	96
Ти не віриш у казку...	97
По твоєму сліду...	98
Бляшаний півень	99
Фінальні акорди кохання	100
Вишня Рівня – пісня колискова	101
Тарам-та-там...	102
Босоніж у дитинство	103
<i>Післямова</i>	105